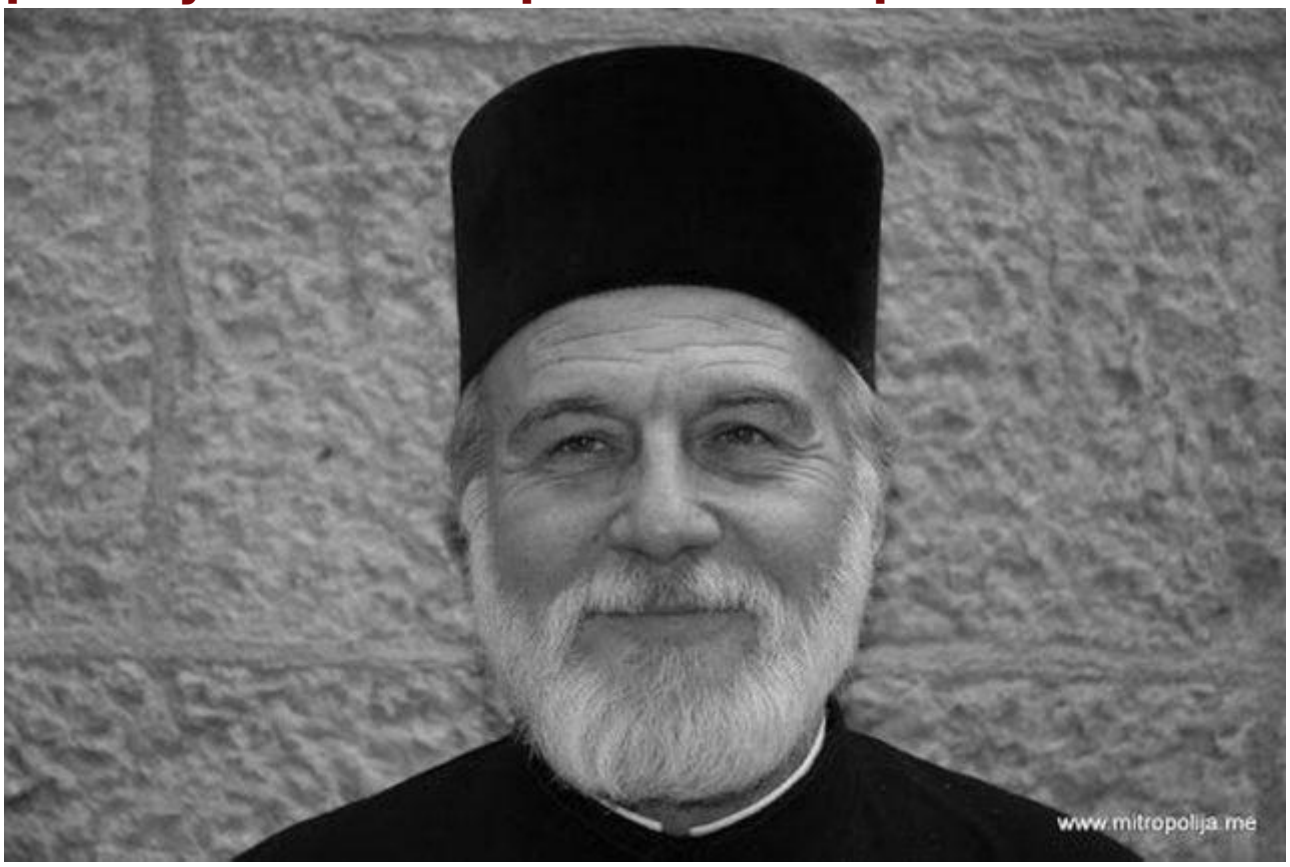
29/04/2020

Цијели живот посветио Богу и Цркви: Преминуо вољени прота Момо Кривокапић

Которски протојереј-ставрофор Момчило Кривокапић преминуо је јутрос изненада у 76 години.

О. Момо Кривокапић рођен је 1. јула 1945. у Херцег Новом. У Београду је завршио Богословију Светог Саве, а касније и Богословски факултет. Рукоположен је за ђакона 31. августа 1969, а за за јереја 7. септембра 1969.

У септембру 2019. године навршило се 50 година свештеничке службе пароха Кривокапића, који ће остати упамћен по својим бритким ријечима, љубави према Богу и свом народу.

Његовог оца, који је био парох у Бијелој, са још неколицином свештеника Мирополије црногорско-приморске, протјерују са парохија, а у своју епархију их прима тадашњи Епископ зворничко-тузлански Нектарије (Круљ). Отац Момчило од своје друге године дјетињство проводи одрастајући уз благородно становништво околине Добоја. Од најранијег дјетињства, учећи се Јеванђељу, знао је да ће кренути очевим стопама.

Са 14 година, 1. септембра 1959. године, одлази из родитељског дома, као ђак Београдске богословије. Пред крај свог средњошколског школовања, упознаје своју будућу супругу Смиљку Милин, ћерку чувеног професора доктора Лазара Милина. Након завршене средње богословске школе, уписује Православни богословски факултет у Београду. 1967. године. На самом почетку студија, умире му отац у својој 53. години, а бригу о његовом даљем школовању преузима блаженопочивши Владика Сава Шумадијски, који га прихвата као свог сина. У току студија, 1967. године, добија позив за одслужење војног рока.

Декан му излази у сусрет и он у септембру полаже читаву трећу годину, одлази у војску, а 1969. године, паралелно са завршетком војног рока, приводи крају и своје студије теологије. Добија стипендију за наставак школовања на Оксфорду. У исто то вријеме, добија позив од старога протојереја Богобоја из Котора да дође и да га наследи на његовој парохији. На чуђење својих професора, млади Момчило осјећа призвање и без дилеме прихвата позив. Иако је све друго што му се нудило било звучније, логичније и примамљивије, он је дубоко био сигуран да је то једина исправна одлука. У одлуци да прихвати позив оца Богобоја, подржао га је и Свети Јустин Ћелијски, код кога је отац Момчило као студент често у манастир Ћелије одлазио.

Тако, умјесто да постане доктор психологије на Оксфорду, отац Момчило са својом супругом, бира тежи пут и долази у Котор, да буде нешто много више, да у овим најтежим временима за нашу Цркву, узме Христов Крст и буде буде Његов апостол.

У то богоборно вријеме, кад се по његовом свједочењу, раније сазријевало, млади свештеник Момчило са нашом Црквом пролази голготу комунизма. Отац Момо на сваком кораку свједочи да је спреман да и животом брани Ријеч Светог Јеванђеља и као први ректор Цетињске богословије из периода обновљеног рада од 1992. године. Спремност да ризикује, да све жртвује и да увијек на прво мјесто стави служење Богу и народу, препознала је, не само

његова паства, већ Бока Которска и цијела Црна Гора, а и шире, те он постаје један од најсјајнијих светионика наше цијеле Цркве.

7. септембра, те 1969. године, на Светој литургији на којој је рукоположен, нови млади двадесетчетворогодишњи парох надахнуто бесједи и улива наду многобројним вјерницима који су се тада окупили у которском храму, што је без престанка чинио пола вијека.

Рајско ти насеље, вољени оче Момо!
mitropolija.com